

importante; muzeele care o prezintă (împreună cu secțiile speciale din muzeele generale) sînt în număr de 69. Autorii arată ce mai rămîne de făcut pentru ca vizitatorii — bulgari și străini — să o poată cunoaște, prin intermediul exponatelor, în adevărata sa valoare (nr. 6 din 1967, p. 86—96).

Radi Boev aduce cîteva date noi referitoare la *Participarea bulgarilor la războiul Crimeii* (1853—1856) pe baza unui important document descoperit personal în arhivele sovietice (nr. 1 din 1968, p. 90—94).

Cu prilejul centenarului morții lui G. S. Rakovski, Hr. Hristov publică studiul *Gheorghi Rakovski și revoluția națională bulgară* (nr. 1/1968, p. 47—67), în care se analizează ideologia și activitatea revoluționară a lui Rakovski, luîndu-se și poziții critice față de cîteva afirmații neîntemeiate ale unor istorici străini.

L. Atanasov scrie despre *Liuben Karavelov, primul bibliograf bulgar în domeniul istoriei* (nr. 3/1967, p. 69—73), conchizînd că marele revoluționar poate fi considerat și primul bibliograf în acest domeniu. Activitatea sa de bibliograf, observă autorul, este pusă tot în slujba eliberării Bulgariei. T. Ghenov arată *Rolul emigrației bulgare în mișcarea de eliberare națională din ajunul războiului ruso-turc 1877—1878* (nr. 1/1968, p. 75—90). Se vede clar contribuția masivă a emigrației din Serbia, România și Rusia.

Și Iono Mitev analizează într-un alt articol contribuția bulgarilor din emigrație. În afară de studiile publicate pînă acum, d-sa aduce materiale din ziarul *Bălgarski glas*, care a apărut în anii 1876—1877. Aflîndu-se sub influența Comitetului central revoluționar bulgar din București și apoi a Comitetului de la Giurgiu, emigrații au contribuit cu arme, bani, etc. în sprijinul armatei rusești și au dat voluntari, care au fost instruiți în tabăra bulgară de la Ploiești. O mică minoritate, aflată sub influența burgheziei bulgare conservatoare a avut aceeași poziție reacționară pe care o avea și Societatea bulgară de binefacere din București, condusă de Hristo Gheorghiev. Dacă ar fi utilizat și presa românească a vremii, autorul articolului ar fi putut adăuga ceva și despre sprijinul material dat de către aceiași bulgari armatei române care a luptat la Grivița și Plevna. Dar și fără aceasta, comunicarea lui Iono Mitev din primul număr pe anul 1967 al revistei (p. 55—62), reprezintă o contribuție foarte utilă la activitatea politică a emigrației bulgare în ultimii ani dinaintea eliberării țării.

O deosebit de interesantă contribuție reprezintă comunicarea lui S. Damianov *Complotul de la Lom* (1867—1868), organizație care a acționat ca filială a Comitetului central secret bulgar, înființat la București în 1866. Autorul arată legăturile acesteia cu România, de unde se aduceau arme și manifeste (nr. 2/1967, p. 59—67).

V. Haginikolov analizează din nou problema *Participării bulgarilor la războiul de eliberare și caracterul acestuia* (nr. 1/1968, p. 33—47). Autorul face o atentă analiză asupra caracterizării marxist-leniniste a războiului. Se arată că participarea bulgarilor nu trebuie redusă doar la corpurile de voluntari organizate în Rusia și România, și că ea a constat și dintr-o serie de alte manifestări, la care a luat parte întregul popor bulgar. Pentru acesta din urmă războiul din 1877 a jucat în același timp rolul unei revoluții burghezo-democratice. Hr. Hristov scrie despre *Eliberarea Bulgariei și răscoala*